*Vesnička Sousedovice leží mezi obcemi Dalekov a Kdesín.
Od vesnic v okolí se moc neliší a žijí v ní lidé jako jinde.
V Sousedovicích se však udály neuvěřitelné příběhy a pokaždé
to začalo tím, že se objevil čert...*

O napáleném čertovi

Chalupník Jílek ze Sousedovic zdědil po svých rodičích nevelkou chalupu, jednu kravku a tak malý kousek políčka, že by ho kluci přecvrnkli kuličkou natřikrát.

Jílek byl skromný a nikdy nenaříkal, že by mu něco chybělo ke štěstí. Vzal si hodnou a pracovitou ženu a žili spolu spokojeně. Měli oba rádi děti a za pár let si připadali jako boháči, protože jich doma napočítali pět.

Ten rok, kdy bylo v kraji velké sucho, neurodilo se na polích ani tolik, kolik kdo zasel. Také Jílek vydobyl ze svého políčka méně brambor, než zasázel a navíc přišel i o svou kravku.

"Co se dá dělat, musíme si ušetřit na jinou," chlácholil chalupník uplakanou ženu.

"Jak dlouho ale budeme muset pracovat, než na ni našetříme?" ptala se Jílková. "Vždyť nám peníze sotva stačí na jídlo."

Chalupník patřil k nejpracovitějším lidem v Sousedovicích. Od jara do podzimu dřel na sedlákových polích, chodil do lesa na pařezy, aby je štípal sousedům na topení a večer usedal se ženou k pletení košíků, které prodával na trhu. V chalupě však bylo stále málo peněz.

Jednoho podzimního dne se vracel Jílek z trhu ve městě. Byl smutný, protože se mu nepodařilo prodat jediný košík. Aby nešel naprázdno, házel do nich cestou na kraji lesa nasbírané šišky a větvičky ulomené větrem. Přitom přemýšlel, jak to zařídit, aby rodina měla do jara co jíst. Lámal si hlavu zbytečně, protože ať na to šel z kteréhokoliv konce, nedokázal vymyslet, co by vyhnalo bídu z jejich chalupy.

"K čertu s takovým živobytím," ulevil si chalupník nahlas, když si na záda narovnával plný košík.

"Pokud jde o to, tak mohu vřele doporučit domluvu se mnou," ozvalo se vzápětí vedle něho.

"Kde se tu bereš, člověče, vůbec jsem tě neviděl přicházet…" vylekal se Jílek, že si šišky z košíku vysypal na hlavu.

"Toho člověka pusť z hlavy, kdybych měl chodit jako lidi, tak nestihnu všechnu práci, kterou na zemi mám," usmál se Jílkův společník. "I tak je toho někdy víc než dost na jednoho čerta..."

Chalupník si uvědomil, s kým má tu čest. Rozklepala se mu kolena a posadil se mezi vysypané šišky. "A co tě přivádí zrovna do našeho kraje?" zeptal se s úzkostí.

"No ty, Jílku, právě ty," odpověděl pobaveně čert. "To víš, my chodíme včas, když nás někdo potřebuje... Tak co tě trápí, že sis vzpomněl na čerta?"

"Ale... je to bída," rozhovořil se chalupník, "bojím se, že v zimě nebude v chalupě čím uklidnit hladem kručící žaludky."

"Rád ti pomůžu," nabídl se čert okamžitě. "Stačí říct, co si přeješ a určit termín, kdy..."

"...kdy si pro mě přijdeš, já vím," skočil Jílek čertovi do řeči.

"S tebou je jedna radost domlouvat se," zatvářil se čert spokojeně, "tak co by sis tedy přál?"

"Zajistit rodinu, aby neměly děti hlad," odpověděl hned chalupník, "střechu nad hlavou máme, chuť do práce taky, ale není kde hospodařit. Pole stojí tolik, že bych ho nezaplatil, ani kdybych dobýval pařezy v lese sto let!"

"Zítra si můžeš zajít koupit tolik pole, kolik stačíš obdělat a ještě ti zbude dost zlaťáků navíc. Stačí to?" zeptal se čert s úsměvem.

"Stačí," kývnul hlavou Jílek. "A... kdy budu muset zaplatit já."

"Dobře se mně s tebou jedná, urči si tedy sám, kdy propadneš peklu. A nemusíš příliš pospíchat," vyzval čert chalupníka.

Jílek se zamyslel. Nechtělo se mu skončit navěky v pekle. Bylo mu taky jasné, že musí dodržet pravidla hry s čertem. Přemýšlel tedy, jak zapeklitou situaci vyřešit, až dostal nápad.

"Tak víš ty co," zadíval se na čerta, "přijď, až naprší a uschne a je to."

"Poslyš, chalupníku, čekal jsem spíš nějakou čertovinu, ale že budeš do pekla takhle spěchat, to mě ani nenapadlo," přiznal překvapený čert.

Když uslyšel Jílek čertovu odpověď, dodal si odvahu a pokračoval: "Ale mám jednu podmínku. Jestli přijdeš v nesprávný čas, tak mně budeš pomáhat rok na hospodářství."

Čert se tak rozesmál, až zaduněla země. "Musím ti říct, že jsi mě opravdu pobavil, ale platí," souhlasil, když se utišil. "Pokud si pro tebe přijdu jindy, než jsi sám řekl, budu ti rok zadarmo sloužit. Tady je smlouva a podepiš".

Jílek smlouvu bez váhání podepsal a podal čertovi.

"Zlaťáky budou zítra ráno pod prahem tvé chalupy. Tak ať dobře nakoupíš a hlavně brzy, protože sprchnout může co nevidět," řekl čert a zmizel.

Jílek nemohl druhý den ráno dospat a opravdu pod prahem svého domu našel hrnec plný zlatých mincí. Ještě ten den koupil velký kus pěkného pole a zajel do města nakoupit vše, co potřeboval do svého nového velkého hospodářství.

Nedlouho poté, co Jílek začal také s přestavbou chalupy, přišel silný déšť, který vystřídaly slunné dny babího léta. Chalupník se právě vracel z města s novým párem koní, když na rozcestí uviděl známou postavu.

"Buď zdráv, chalupníku," vítal ho čert a významně přejel rukou po suché trávě.

"Zdravíčko," podával Jílek hned čertovi ruku. "Jsem opravdu moc rád, že už nastupuješ ke mně do služby. Nemohl sis vybrat příhodnější dobu, protože teď před zimou moc potřebuju tvou pomoc."

Čerta Jílkovo uvítání nejdřív zaskočilo, ale po chvíli se z plných plic rozesmál.

"Tedy chalupníku, přiznávám, že jsi mě zase překvapil. Máš smysl pro humor jako málokdo, ale ten ti nepomůže. Ode dneška budeš muset ty sloužit nám dole v pekle a ne já tobě tady nahoře. Podívej, tráva už je po dešti suchá jako troud!"

"Tady u nás ano," přikývl Jílek, "ale my jsme přece nemluvili jenom o téhle trávě. Smlouva zní, až naprší a uschne. Jestlipak ses přesvědčil, že opravdu někde ve světě neprší?"

"Tak já se, chalupníku, přesvědčím," zamračil se čert a zmizel.

Jílek věděl své a pokračoval v cestě, aby ještě do večera stihl vše, co potřeboval. Nelenil ani čert, ale netrvalo dlouho a pochopil, že prohrál. Ve stejnou chvíli totiž pršelo na mnoha místech na zemi a než tam zase uschlo, začalo pršet jinde.

Čert se vrátil k chalupníkovi až za několik dní a byl od létání za deštěm tak unavený, že sotva stál na nohou. Do služby však musel nastoupit. Pomáhal Jílkovi se vším celý rok a v práci mu stačil málokdo. Chalupník si ho nemohl vynachválit a nabízel mu, aby u něho zůstal hospodařit společně už navždycky. Čert o tom nechtěl ani slyšet, a jakmile rok uplynul, zmizel bez rozloučení.

Jílek čerta už nikdy neviděl. Nejednou historku vyprávěl v hospodě sousedům, ale ti mu nevěřili ani slovo. Přesto lze v Sousedovicích od té doby často zaslechnout, že lidé místo slova nikdy, použijí ono chalupníkovo "až naprší a uschne".